

[Undervisningsministeren]

Alt i alt altså regeringsbeslutninger om realforbedringer til de studerende svarende til en udgiftsforøgelse på 21 pct. på længere sigt, på kort sigt endda mere, på grund af en fordelagtig overgangsordning. F.eks. i 1990 vil udgiftsforøgelsen efter regeringens forslag være 33 pct.

Det er altså et af de fornemste afsnit i regeringens generalieblad, vi står med her. Der er kun én befolkningsgruppe, der har været behandlet bedre, og det er børnefamilierne, som får 5.000 kr. skattefrit pr. barn pr. år og næsten en fordobling af barselorloven. Men bortset fra dette er der ingen, vi har gjort så meget for som de uddannelsessøgende.

Med det lovforslag, som lå her indtil for få minutter siden, ville regeringen have øget støtten med yderligere 6 pct., men Det Radikale Venstre vil øge støtten med yderligere 34 pct. Regeringens forslag vil på længere sigt koste 180 mill. kr., og Det Radikale Venstres forslag vil på længere sigt koste 1.015 mill. kr. Hvis man alene ser på udbetalingerne og undlader at fratække de beløb, der senere skal tilbagebetales, koster regeringens forslag 680 mill. kr., mens det radikale forslag koster 1.800 mill. kr. Deraf kommer det beløb på knap 2 mia. kr., jeg nævnte ved førstebehandlingen af det radikale forslag.

Jeg er ked af, at hr. Estrup i den offentlige debat har fremstillet det, som om jeg først sagde, at hans forslag kostede 2 mia. kr., og derefter sagde, at det kostede 1 mia. kr. Det koster knap 2 mia. kr., hvis man ser bort fra, at nogle af pengene senere vender tilbage i form af tilbagebetaling, og det koster godt 1 mia. kr., hvis man udelukkende ser på det, man kan kalde det offentliges rentetilskud. Det synes jeg i øvrigt har været ret klart hele tiden.

Regeringen kan altså godt være sin politik bekendt over for de unge. Vi forstår ikke, og vi er skuffede over, at Det Radikale Venstre sammen med Socialdemokratiet og venstrefløjen absolut skulle byde over. Det synes vi ikke er rimeligt, hverken over for regeringen eller over for andre befolkningsgrupper.

Jeg ville meget gerne have haft et bredt forlig, hvori regeringen kunne deltage. Vi kan bevise, at vores tilbud var meget, meget rundhåndet. Jeg har her forklaret, hvor rundhåndet det var i sit udgangspunkt. Dertil kommer, at vi lagde ting på under forhandlingerne, som yderligere forbedrede regerin-

gens tilbud. Men det blev altså afslået, fordi der desværre mellem første og anden forhandling blev indgået en aftale mellem tre af de forhandlende partier, som låste disse partier fast, så de ikke kunne bøje sig lige så meget som regeringen.

Det undrer mig ikke, at Socialdemokratiet og SF blæser på den økonomiske ansvarlighed. Det har de gjort til deres politiske profil, og det har de understreget også ved deres seneste udspil, og det vil blive debatteret meget under et senere punkt på dagsordenen her i dag. Men det bedrøver mig, at Det Radikale Venstre går med til at udskrive så store regninger uden antydning af, hvor penge skal hentes, og det er jo det, der er afgørende. Hvis vi havde kunnet tale om, hvor penge skal hentes, havde tingene måske set anderledes ud.

Regeringen har behandlet de unge bedre end nogen tidligere regering. Vi har skaffet ekstra arbejdspladser og ekstra uddannelsespladser. Vi har forbedret uddannelsesstøtten mere, end Socialdemokratiet nogen sinde har gjort. I dag tør næsten alle unge binde an med en uddannelse. Den såkaldte restgruppe er ved at forsvinde.

Alle disse forbedringer kan kun bringes i fare på én måde, nemlig hvis regeringen slipper taget i den overordnede politik. Det er jo de unge, der skal betale gælden tilbage. Det er de unge, der først bliver ramt af tilbageslaget, hvis Danmark igen kommer ud på det gamle skråplan. Derfor vil vi kun sige ja til store merudgifter, når vi samtidig får garanti for, at vi kan hente pengene hjem gennem besparelser andre steder i budgettet. Det er denne garanti, vi ikke har fået. Vi har end ikke kunnet drøfte den. Vi håber, at vi kan få den på et senere tidspunkt.

Vi er selvfølgelig glade for, at flertallet siger, at det accepterer både vores klippekortsystem og de dertil knyttede slutstipendier, som gives til studerende, der har udsigt til snart at færdiggøre studierne. Det er vi glade for, men ideen med klippekortsystemet ødelægges, når de tre partier i udvalgsbetænkningen med en lang række forbehold næsten opgiver at afkorte de faktiske studietider. Derved undergraves et af de meget vigtige perspektiver i reformen.

Det kan godt være, at det er en god dag for hr. Estrup, men jeg synes, det er en skidt dag for Danmark og for de unge, som senere